

Arrest

nr. 227 621 van 21 oktober 2019
in de zaak RvV X / AV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. MICHOLT
Maria van Bourgondiëlaan 7 B
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE ALGEMENE VERGADERING VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 19 oktober 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 september 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 december 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 januari 2019.

Gelet op het arrest nr. 220 351 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 25 april 2019 waarbij de zaak wordt verwezen naar de algemene rol.

Gelet op de beschikking van 29 april 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 mei 2019.

Gelet op de beschikking van 16 juli 2019 waarbij de debatten worden heropend en de partijen worden opgeroepen om te verschijnen op de openbare terechtzitting van 5 september 2019 om 14.00 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat I. LECOMPTE *loco* advocaat S. MICHOLT en van attaché E. GOOVAERTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 14 december 2015 een verzoek om internationale bescherming in. Verzoeker wordt op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS) gehoord op 13 juli 2017.

1.2. Op 22 september 2017 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, van Pashtoun origine te zijn en soenniet te zijn. U verklaart geboren te zijn op 1 januari 1997 in Qala Now, district Surkh Rod, provincie Nangarhar. U verklaart kort na uw geboorte te zijn verhuisd naar Chak Noori in hetzelfde district. U woonde samen met uw vader en uw zussen. U verklaart tot de vijfde graad secundaire school te hebben gelopen in Jalalabad.

Uw twee broers woonden ten tijde van uw vertrek in Kaboel. Uw oudste broer, A. K. (...), studeerde verschillende jaren geleden voor burgerlijk ingenieur aan de universiteit van Kaboel. Tussen 2012 en 2014 werkte hij voor het bedrijf DynCorp. Hij werkte in dienst van dit bedrijf als tolk voor het ministerie van binnenlandse zaken in Kaboel, waar hij voor Amerikanen werkte. In 2014 zette hij zijn werkzaamheden als tolk stop, om voor u onbekende reden. Van 2011 tot 2014 had uw broer ook zijn eigen aannemingsbedrijf in Kaboel, Waroj Sharq Construction Company. Hij werkte aan twee projecten: het ene project was een school in het district Ghorband, provincie Parwan, het andere project was een zendmast voor Etisalat in de provincie Laghman. Voor het project in Laghman werkte u voor uw broer. U deed dit vanuit uw huis in Chak Noori. Meer bepaald betaalde u de arbeiders en leverde u rapporten af bij Etisalat in Jalalabad over de vooruitgang van het werk. U deed dit gedurende vijf of zes maanden. Nadat uw broer stopte met zijn zelfstandige activiteit in 2014 ging hij aan de slag als manager bij een ander aannemingsbedrijf.

Een jaar tot anderhalf jaar voor uw vertrek kreeg uw broer in Kaboel een dreigbrief. Hij vertelde u hierover niets. Later kreeg hij tekstberichten via zijn mobiele telefoon. Anderhalve maand voor uw vertrek werd er eveneens een dreigbrief afgeleverd in de winkel (in auto-onderdelen) van uw vader in Jalalabad, waarin uw broers en u bedreigd werden. Uw broer vertelde over de eerste dreigbrief en besliste samen met uw vader dat u beter het land zou verlaten. Gedurende anderhalve maand bleef u voornamelijk binnen. Tien tot vijftien dagen voor uw vertrek ging u dadels halen in uw ouderlijk huis in Qala Now. Op de terugweg naar uw huis in Chak Noori zag u dat u aan de andere kant van het kanaal gevolgd werd. U liet de dadels achter en vluchtte terug naar Qala Now. U verbleef hier een nacht en ging naar terug naar uw huis in Chak Noori.

Via Iran, Turkije, Bulgarije, Servië, Kroatië, Slovenië, Oostenrijk en Duitsland reisde u naar België, waar u aankwam op 12 december 2015 en asiel aanvraag op 14 december 2015.

Na uw vertrek uit Afghanistan vluchtten ook uw broers A. K. (...) en N. (...) uit Afghanistan. U weet niet waar zij momenteel zijn.

Ter staving van uw relaas legt u volgende documenten neer: de tazkara van uzelf, uw broer en uw vader, uw lidkaart van de boksvereniging in Jalalabad, twee tolkenkaarten van uw broer, het diploma van uw broer, een toelating om een bedrijf op te richten van uw broer, een schermafbeelding van een dreigbericht, een dreigbrief, enkele foto's en de envelop waarin deze documenten u werden toegezonden.

B. Motivering

Een analyse van recente internationale rapporten en berichtgeving wijst op de aanwezigheid van gerichte mensenrechtenschendingen in Afghanistan. In die context kunnen Afghanen met een risicoprofiel effectief een risico op vervolging lopen in de zin van de Vluchtelingenconventie. Indien na een grondig individueel onderzoek van de asielaanvraag blijkt dat een Afghaans asielzoeker een dergelijk risico loopt, zal het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) in principe de vluchtelingenstatus toekennen.

Er dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat u de hoedanigheid van vluchteling overeenkomstig art. 1, par. A, lid 2 van de Conventie van Genève niet kan worden toegekend. U heeft immers onvoldoende aannemelijk gemaakt dat er in hoofde van uw persoon een gegronde vrees kan worden vermoed voor vervolging omwille van uw nationaliteit, etnie, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een welbepaalde sociale groep. Verder wordt er ook vastgesteld dat er geen sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 van de gecoördineerde Vreemdelingenwet.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban. U zou bedreigd zijn in een brief die aan uw broer werd gericht (CGVS, p.10) en zou later gevolgd zijn door onbekende personen (CGVS, p. 21). Het is naar aanleiding van dit laatste incident dat u besloot het land te verlaten (CGVS, p.17). Aan deze bedreigingen kan echter geen geloof worden gehecht.

Vooreerst kan er geen geloof worden gehecht aan de beweerde bedreigingen die uw broer ontving. Zo zijn uw verklaringen hierover bijzonder vaag. Gevraagd naar de precieze omstandigheden van de bedreigingen, blijkt u hierover vrijwel niets te weten: "Ik weet niet wat er precies gebeurde en zag ook geen brief" (CGVS, p.10). U weet niet of er naast de dreigbrief nog andere bedreigingen volgden (CGVS, p.10) en weet evenmin wanneer uw broer precies bedreigd werd; u kan louter aangeven dat het tijdens zijn werkzaamheden was (CGVS, p.10). U kan verder zelfs niet aangeven of er tussen de eerste en tweede dreigbrief al dan niet een periode van langer dan een jaar zat (CGVS, p.16). Over de eerste brief verklaart u dat u niet weet of er naast uw broer nog iemand anders bedreigd werd (CGVS, p.16). U weet ook niet wanneer hij deze eerste brief kreeg (CGVS, p.16). U legt een document neer waarop een schermafbeelding van een mobiele telefoon te zien is met een dreigbericht dat aan uw broer gericht zou zijn (Groene map, document 6). Wanneer u echter gevraagd wordt of uw broer naast deze sms nog andere berichten kreeg, moet u het antwoord schuldig blijven (CGVS, p.10). Er mag echter verwacht worden dat u, indien u werkelijk het land ontvlucht als gevolg van de bedreigingen die in de eerste plaats aan uw broer werden gericht, hierover meer gedetailleerde verklaringen kan afleggen. Dat dit niet het geval is, ondermijnt uw geloofwaardigheid. Ook uw verklaring dat uw broer hierover niet sprak met u door uw jonge leeftijd (CGVS, p.15, 17) vormt geen afdoende verklaring om uw gebrek aan kennis te rechtvaardigen.

Ook over de manier waarop uw broer zijn leven aanpaste nadat hij een eerste keer bedreigd werd, legt u ongeloofwaardige verklaringen af. Zo verklaart u dat uw broer geen voorzorgen nam nadat hij de eerste bedreiging had ontvangen (CGVS, p.16). Hij legde geen klacht neer bij de overheid (CGVS, p.16) en ondernam geen enkele actie omdat hij op zijn werk veilig zou zijn geweest (CGVS, p.16). Dat iemand die bedreigd wordt met de dood geen enkele actie zou ondernemen om zijn veiligheid te verhogen, is maar weinig aannemelijk en ondermijnt de geloofwaardigheid van uw relaas verder.

Ook is het opmerkelijk dat uw broer gedurende twee jaar bedreigd werd, maar dat het uiteindelijk u was die eerst het land ontvluchtte. Wanneer u met deze opmerkelijke gang van zaken geconfronteerd wordt, verklaart u dat uw broer door zijn grote verantwoordelijkheden op het werk niet eerder kon vertrekken (CGVS, p.20). Hij moest die eerst afronden en kon dan pas vertrekken (CGVS, p.20). Het is echter volstrekt ongeloofwaardig dat iemand die met de dood bedreigd wordt en zijn land ontvlucht, eerst zou wachten tot hij op zijn werk alles afgerond heeft. Dat u in de gegeven omstandigheden dan wel na een eerste bedreiging beweert te zijn ondergedoken en vervolgens vluchtte, is in het licht hiervan dan ook bevreemdend.

Verder moet worden opgemerkt dat uw link met de werkzaamheden van uw broer zeer beperkt is. Ten eerste was uw broer werkzaam in Kaboel (CGVS, p.8,15). Uzelf zou echter nooit in Kaboel geweest zijn, behalve op het moment dat u de stad doorkruiste tijdens uw vlucht (CGVS, p.19). U werkte voor uw broer van bij u thuis, in Nangarhar (CGVS, p.12, 19). Ten tweede kan u zelfs niet bij benadering aangeven wanneer u zou tewerk gesteld zijn geweest bij uw broer. U kan hierover louter verklaren dat het gedurende een periode van vijf of zes maanden was (CGVS, p.11). U kan echter niet bij benadering aangeven van wanneer tot wanneer dit precies was (CGVS, p.11): u zegt niet te weten in welk jaar of welke maanden dit was (CGVS, p.11). Wanneer u gevraagd wordt hoe lang voor uw vertrek u hier werkte, verklaart u dat het "misschien" anderhalf jaar was (CGVS, p.11). Wanneer u gevraagd wordt of het in de zomer of de winter was, verklaart u dat het zowel in de zomer als de winter was en dat u zich niets meer herinnert over de weersomstandigheden (CGVS, p.11). Wanneer u vervolgens gevraagd wordt of het zomer of winter was bij aanvang, moet u elk antwoord schuldig blijven (CGVS, p.12).

Over uw concrete functie verklaart u dat u verantwoordelijk was voor de betalingen van de arbeiders en dat u rapporteerde over de vooruitgang van het werk bij Etisalat (CGVS, p.11). Uw betrokkenheid bij het werk van uw broer blijkt evenwel zeer beperkt. Zo zou u niet officieel voor uw broer gewerkt hebben (CGVS, p.13) en zou u slechts twee of drie keer bij Etisalat zijn geweest. U zou er rapporten hebben overhandigd en weer vertrokken. Dat uw rol zeer beperkt is blijkt verder uit het feit dat u zelfs geen namen van contactpersonen in het bedrijf weet te geven (CGVS p.11-12). Uw andere functie, het uitbetalen van de lonen, blijkt dan weer niet meer te zijn geweest dan het verdelen van het geld nadat uw broer de lonen had overgemaakt aan zijn vrouw (CGVS p.13).

Ook aan uw beweringen over de achtervolging kan maar weinig geloof worden gehecht. Zo beweert u dat u naar Qala-i-Now ging, nadat uw familie u belde met de boodschap dat zij dadels hadden meegebracht uit Saoedi-Arabië (CGVS, p. 21). Dit was tien tot vijftien dagen voor uw vertrek (CGVS, p.22). Op dat moment zou u al enkele weken ondergedoken zijn geweest uit angst, nadat uw familie de dreigbrief ontving waarin ook u bedreigd werd (CGVS, p.22). Dat u vervolgens alleen en te voet naar Qala-i-Now zou gaan, louter om dadels op te pikken, is maar weinig aannemelijk (CGVS, p.22). Ook toont u niet aan waarom deze dadels voor u zo belangrijk zouden zijn dat u er na weken ondergedoken te leven, te voet en alleen voor naar Qala-i-Now stapt. U legt zelfs tegenstrijdige verklaringen af over de herkomst van de dadels. Zo verklaart u aanvankelijk: "Ze hadden die (de dadels) van Saoedi-Arabië meegenomen" (CGVS, p.21). In datzelfde antwoord verklaart u, zonder dat het Commissariaatgeneraal hiernaar vroeg: "Ik weet niet van waar de dadels kwamen" (CGVS, p.21). Deze tegenstrijdigheid roept uiteraard kritische vragen op. Wanneer u vervolgens gevraagd wordt of iemand de dadels meenam uit Saoedi-Arabië, verklaart u: "Misschien" (CGVS, p.21). Dat u niet kan aangeven waarom deze dadels zo belangrijk waren voor u en wie ze precies meebracht, is gezien de omstandigheden niet geloofwaardig. Ook de manier waarop u te weten zou zijn gekomen dat u achtervolgd werd, roept kritische vragen op. Zo verklaart u dat u zich omdraaide en dat er vervolgens een wagen stopte. Toen u weer verder wandelde, reed de wagen verder (CGVS, p.21). U beweert ook dat de daders u langs de andere kant van het kanaal volgden en dat u niet goed zag met hoeveel zij precies waren (CGVS, p.22). Dat een achtervolging, zoals u deze beschrijft, u doet besluiten om uw land van herkomst te verlaten, waarvan u beweert dat u er gelukkig was en een goed leven had (CGVS, p.17), is maar weinig aannemelijk.

Bovenstaand geheel van vaststellingen leidt tot de conclusie dat u niet als vluchteling kan worden erkend.

De neergelegde documenten vermogen bovenstaande argumentatie niet te weerleggen. De tazkaras, de lidkaart van de bokslub, de foto's en de enveloppe kunnen hoogstens uw identiteit bevestigen, die hier niet ter discussie staat. Het diploma van uw broer, de toelating voor de oprichting van een bedrijf en de identificatiedocumenten van uw broer, kunnen hoogstens zijn werkzaamheden bevestigen, die hier niet ter discussie staan. De schermafbeelding van de mobiele telefoon en de dreigbrief kunnen uw relaas slechts bevestigen indien zij gepaard gaan met overtuigende verklaringen, wat niet het geval bleek. Bovendien blijkt uit de informatie die op het CGVS aanwezig is en die aan het administratief dossier werd toegevoegd, dat frauduleuze Afghaanse documenten op eenvoudige manier te verkrijgen zijn. Geen van de voorgelegde documenten kunnen uw geloofwaardigheid herstellen.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR

richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Jalalabad te worden beoordeeld. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad van 14 december 2016) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart district vormt. Hierbij wordt volledigheidshalve opgemerkt dat uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, Surkh Rod en Chaparhar. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van Jalalabad, maar de facto in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van zelfmoordaanslagen, of aanslagen met bembommen of magnetische IED's op hun voertuigen. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid geviséerd worden. Sinds eind 2015 zijn deze complexe aanslagen meer gericht tegen diplomatieke posten en worden zelfmoordaanslagen aangewend tegen de leiders van pro-regeringsmilities. Deze milities zijn in toenemende mate het doelwit van IS in Nangarhar.

Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij zowel militaire als burgerdoelwitten gevisieerd worden, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden bij aanslagen op doelwitten met een hoog profiel. Daarnaast vinden er ook aanslagen plaats, met of zonder aanwijsbaar doelwit, in de nabijheid van duidelijk burgerlijke infrastructuur. Niettegenstaande er sprake is van toename van het aantal burgerslachtoffers bij aanslagen in Jalalabad, blijft uit de beschikbare informatie dat het aantal burgerslachtoffers in de stad laag blijft. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is overigens niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. De stad Jalalabad blijft bovendien nog steeds een toevluchtsoord voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat IS actief is in de provincie Nangarhar, en er de Taliban en ANSF bestrijdt. IS is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Niettegenstaande er zich in de provinciehoofdstad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 1 A van het Vluchtelingenverdrag en van de materiële motiveringsplicht.

Na een theoretisch betoog over de geschonden geachte bepalingen, betwist verzoeker de vaststellingen van de verwerende partij en zet hij concreet uiteen:

"Bedreigingen ten opzichte van broer

Verweerster verwijt verzoeker in de bestreden beslissing niets af te weten van de exacte omstandigheden van de bedreigingen ten opzichte van zijn broer.

Verzoeker erkent niet veel te weten over de eerste dreigbrief, echter bood bij verweerster aan dat hij zijn vader ging contacteren voor meer info. Hier werd door verweerster niet op ingegaan. Verzoeker kan zijn broer niet rechtstreeks aanspreken en het merendeel van de gesprekken gaan via de vader. Daarenboven is de broer van verzoeker niet veel thuis en als hij thuis was, had hij niet veel tijd voor verzoeker.

Reeds tijdens het verhoor gaf verzoeker aan dat het mindere contact met zijn oudere broer een cultureel aspect is.

"Volgens onze cultuur spreken we niet met onze oudere broer. Toen hij naar huis kwam, naar Chak Noori, zei hij om dit en dat te doen. Hij deelde niets met mij. (...) Volgens onze traditie delen de ouderen hun privacy niet met de jongeren. Langs de andere kant was zijn werk geheim. (...) In Afghanistan,

zoals ik zei delen ouderen niets met de jongeren. Als er binnen iets gebeurd, delen ze dat niet met de mensen buiten. Omgekeerd ook niet. Mijn broer zei zelfs niets van de eerste brief.” (Administratief dossier van verweerster, verhoor van verzoeker op 13 juli 2017, p.8, p. 14 en p. 16, verzoeker zet vet)

Dit argument werd door verweerster gewoon naast zich neergelegd. Door objectieve informatie wordt echter wel bevestigd dat het Afghaans gezinsleven specifieke ongeschreven regels heeft die worden nageleefd.

“Family is of utmost importance in the Afghan culture. Extended families typically remain together for life. Communication and socialization are limited almost exclusively to the extended family.

Nepotism – brothers taking care of brothers; a hook up; quid pro quo – is a normal, expected way of life in Afghanistan (and throughout the Arab world). The word for this is Wastah (WAH-stah). Wastah is how Afghans get by in a harsh environment. Who one knows and how one takes care of their family and friends is important in all aspects of life: in government, in educational institutions, in business, in marriage, in personal relationships, wastah is universally applied.

Family bonds and family honor are ociety. Family matters are extremely private. To bring shame upon an Afghan family will almost certainly result in some form of retaliation or revenge. When sacred among Afghans. Family honor determines the family’s status in s a female family member is shamed, the retaliation may literally be a matter of life and death for both her and the offender. Afghan wives are seldom pictured in photos.

Among Afghans, respect comes with age for both men and women. In homes where the eldest is a female, she will command great respect, but a teenage son might still be regarded as the decision maker. While Afghanistan’s society is patriarchal (led by males), women are highly revered and central to family life. From the Western perspective, the Afghans’ attempts to preserve female and family honor are often perceived as a lack of valuation of women and a disregard for women’s well-being. In addition to age being respected, in Afghan society, women achieve respect and status by becoming mothers.

Afghans are typically friendly and hospitable, but they can also be stern and hard by U.S. standards. This is in large part due to their war experiences Their living codes stressing honor and one’s responsibility to fulfill expected roles are strict and inflexible. Personal disputes are not solved easily because of the need to protect one’s personal and family honor. Family honor is affected by personal behavior.

Among Afghans, piety, or devoutness to religious standards and other obligations (such as to parents) and stoicism, or being restrained in outward demonstrations of emotions, are admired traits. For Afghans to openly show joy or grief is rare. They value knowledge, wisdom and education.”

(stuk 16, UWF.EDU, Society and norms, family and family life, geconsulteerd op: 17 oktober 2017, te consulteren via: <http://uwf.edu/atcdev/afghanistan/society/Lesson1Family1.html>, verzoeker zet vet)

Verweerster gaat onterecht voorbij aan de erg strakke hiërarchie binnen een Afghaans gezin, waarbij leeftijd allesbepalend is.

Verder hecht verweerster in de bestreden beslissing weinig geloof aan het gedrag van de broer van verzoeker na de bedreiging.

Verzoeker benadrukt dat ze zich bevinden in het ‘onveilige’ Afghanistan in plaats van het ‘veilige’ België. Verweerster heeft een te Westerse kijk op de feiten. In Afghanistan zijn de mensen het gewoon om constant met bedreigingen te leven. Na enige tijd stopte hij met zijn werk en vond hij ander werk in Kabul als manager. De broer van verzoeker kwam nog amper naar huis.

Verzoeker ontvluchtte eerst het land, aangezien hij nergens bescherming kon vinden. Zijn broer daarentegen kon steeds ‘veilig’ verblijven op zijn werk. Toen de broer van verzoeker werkte voor de Amerikanen bleef hij op zijn werk en was daar veilig. Ook op zijn nieuwe werk, kon hij een veilig onderdak vinden. Nadat verzoeker Afghanistan verliet, is ook zijn broer vertrokken, echter weet verzoeker niet waar zijn broer zich bevindt.

“Je weet beter dan ik dat er geen goede veiligheid is in Afghanistan, niet in Kabul of ergens anders. Hij kwam in het geheim naar huis. Terwijl hij werkte in de Najbullah bedrijf, voelde hij zich veilig. Er was veiligheid op dat werk enzo. Je weet dat er geen betere veiligheid is in Nangarhar of Kabul, in Afghanistan.” (Administratief dossier van verweerster, verhoor van verzoeker op 13 juli 2017, p.16, verzoeker zet vet)

Verweerster maakt hier zéér verregaande veronderstellingen, die ze op geen enkele manier weet te baseren op objectieve informatie.

Verzoeker wenst er op te wijzen dat deze werkwijze fel bekritiseerd werd door zowel UNHCR als EAC1:

*In conclusion, UNHCR's research indicated that decision-makers' judgements about whether asserted facts were plausible were often based on subjective assumptions, preconceptions, conjecture, and speculation rather than on independent, objective, reliable, and time-appropriate evidence. If plausibility is to be used as an indicator of credibility, it is important that the assessment is conducted with reference to the entirety of the evidence and other indicators of credibility. A decision-maker may err if he or she rejects an application for international protection on the grounds of implausibility alone, notwithstanding the fact that the evidence was otherwise internally consistent and there was an absence of contradictory evidence from country or other expert evidence. As recommended by the EAC, a finding of implausibility must be based "on reasonably drawn, objectively justifiable inferences", and the examiner should not speculate on how events could have or should have unfolded, or how the applicant or a third party ought to have behaved. The decision-maker must give clearly articulated reasons for a finding that an account or fact is not plausible. He or she should also ensure that any such conclusion is supported by and referenced to the evidence, stating why any explanation offered by the applicant is considered insufficient to refute the conclusion of an adverse finding on credibility.*³⁰⁷

(stuk 17, UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), Beyond Proof, Credibility Assessment in EU Asylum Systems : Full Report, May 2013, te consulteren via: <http://www.refworld.org/docid/519b1fb54.html>, verzoeker zet vet).

- Bedreigingen ten opzichte van verzoeker

Verweerster verwijt verzoeker in de bestreden beslissing niet veel kennis te hebben over zijn tewerkstelling bij zijn broer. Ze beweert bijgevolg dat de link met de werkzaamheden van zijn broer zwak is.

Verzoeker benadrukt dat hij de contacten onderhield met Etisalat. Het feit dat hij werkte voor zijn broers was al voldoende voor de Taliban om ook hem te bedreigen. Verzoeker haalt aan dat het niet uit maakt hoelang je dat werk al doet of welk soort werk het precies is. Het werken voor of deelnemen aan activiteiten die gelinkt kunnen worden met Westerse organisaties zorgt ervoor dat verzoeker een groot risico loopt op vervolging.

"g) Other Civilians Perceived as Supporting the Government or the International Community

AGEs are reported to kill civilians deliberately to punish them for supporting the government, with the killings intended to serve as a warning to others. AGEs are also reported to use different mechanisms to warn civilians against supporting the Government, including text messages, local radio broadcasts, social media and "night letters" (shab nameha). In locations where AGEs have been unable to win public support, they are reported to harass and intimidate local communities, and to mete out punishments against the local population for supporting the Government. Civilians accused of "spying for" the Government are reportedly subjected to summary trials in parallel and illegal judicial procedures operated by AGEs; the punishment for such alleged "crimes" is usually execution." (Stuk 3, UNHCR Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum – seekers from Afghanistan", UNHCR, 19 april 2016, te consulteren via <http://www.refworld.org/pdfid/51ffdca34.pdf>, verzoeker zet vet)

Ten slotte hecht verweerster weinig geloof aan de achtervolging die verzoeker meemaakte. Verzoeker benadrukt dat hij wel degelijk een vrees had om buiten te komen, deze werd voornamelijk gecreëerd door zijn vader en broer die verzoeker oplegden om niet buiten te komen. Wat de achtervolging betreft is verzoeker formeel dat de achtervolgers zich aan de andere kant van de rivier bevonden. Op die manier kon verzoeker ontsnappen, aangezien de rivier ongeveer 20 meter breed is. Wat de dadels betreft wenst verzoeker in het kader van zijn beroep te benadrukken dat deze degelijk afkomstig waren uit Saoedi-Arabië."

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4, § 2, a) en b) en 48/6 van de Vreemdelingenwet, van artikel 1 A van het Vluchtelingenverdrag en van de materiële motiveringsplicht. Hij betoogt dat hij een risicoprofiel heeft omdat hij als jongeman tot een fighting age behoort en daardoor een risico loopt op gedwongen rekrutering door de taliban en/of pro-regeringstroepen. Hij licht toe:

"Het is opvallend dat verweerster in de bestreden beslissing volledig voorbij gaat aan de UNHCR eligibility guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan en de hierin uitvoerig uitgewerkte 'Potential Risk Profiles'.

Rechtstreeks bezit verzoeker een risicoprofiel als jongeman "of fighting age", ook in de meest recente 'UNHCR eligibility guidelines' van april dit jaar werd duidelijk opgenomen dat een persoon als verzoeker,

zelfs los van zijn persoonlijk vluchtrelaas, een groot risico loopt gedwongen te worden gerekruteerd door de Taliban:

“Incidents of forced recruitment of children are said to be subject to widespread underreporting. However, the recruitment and use of children by all parties to the conflict, both in support and combat roles, is reported to be observed throughout the country.

a) Forced Recruitment by AGEs

In areas where AGEs exercise effective control over territory and the population, they are reported to use a variety of mechanisms to recruit fighters, including recruitment mechanisms based on coercive strategies. Persons who resist recruitment, and their family members, are reportedly at risk of being killed or punished. AGEs are reported to continue to recruit children, both boys and girls, to carry out suicide attacks and as human shields, as well as to participate in active combat, to plant IEDs, to smuggle weapons and uniforms, and to act as spies, guards or scouts for reconnaissance.

b) Forced and Underage Recruitment by Pro-Government Forces

In January 2011 the UN and the Government signed an action plan for the prevention of underage recruitment. In July 2014 the Government endorsed a road map towards compliance with the action plan. In February 2015 President Ghani endorsed a law which had been passed by the Parliament and the Senate in 2014, criminalizing underage recruitment into the ANSF. Despite the Government's support for the action plan and the progress made thus far, challenges are reported to remain, including a lack of accountability for underage recruitment. In March 2016, the Special Representative of the Secretary-General for Children and Armed Conflict noted that while there had been substantial progress in implementing the action plan, the UN continued to document the recruitment and use of boys by the ALP and ANP, as well as some cases attributed to ANA. Pro-government armed groups have also been reported to force locals to send young men to join the fight against the Taliban and other AGEs.

c) Summary

In light of the foregoing, UNHCR considers that, depending on the specific circumstances of the case, men of fighting age and children living in areas under the effective control of AGEs, or in areas where pro-government forces, AGEs and/or armed groups affiliated to ISIS are engaged in a struggle for control, may be in need of international refugee protection on the ground of their membership of a particular social group or other relevant grounds. Depending on the specific circumstances of the case, men of fighting age and children living in areas where ALP commanders are in a sufficiently powerful position to forcibly recruit community members into the ALP may equally be in need of international refugee protection on the ground of their membership of a particular social group or other relevant grounds. Men of fighting age and children who resist forced recruitment may also be in need of international refugee protection on the ground of their (imputed) political opinion or other relevant grounds. (stuk 3, UNHCR, “UNHCR Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan”, 19 april 2016, p. 44-47)

Over het risico dat verzoeker loopt om ook door pro-regeringstroepen te worden ingelijfd wordt zelfs op geen enkele manier gemotiveerd.”

In een derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht. Hij wijst erop dat hij afkomstig is uit de provincie Nangarhar en steeds leefde in het dorp Qala Now gelegen in het district Surkhrod. Hij vestigt de aandacht erop dat de verwerende partij in de bestreden beslissing de conclusie maakt dat Jalalabad zich uitstrekt over de districtsgrenzen en meent dan ook dat de wijken die een buitenwijk vormen van Jalalabad nu bij Jalalabad horen. Verzoeker stelt dat het zogenaamde uitgebreide Jalalabad allerminst als veilig kan beschouwd worden. Bovendien gaat de verwerende partij nergens in op het gegeven dat hij woont in het district Surkhrod, dat in dit district een pak slachtoffers wordt geregistreerd en dat in het district zelf het conflict in alle hevigheid woedt. Wat betreft de vraag of de geboortestreek van verzoeker zelf zonder meer als onderdeel van Jalalabad kan worden beschouwd, betoogt verzoeker dat de verwerende partij bijzonder vaag blijft.

Verder meent verzoeker dat wat betreft de veiligheidssituatie in Jalalabad, de verwerende partij de COI Focus van 9 juni 2017 op een wel erg eenzijdige manier interpreteert. Deze meldt immers duidelijk stijgend geweld in Jalalabad, al dan niet conflict-gerelateerd, waarbij burgers veelvuldig het slachtoffer worden van aanslagen en het duidelijk is dat het hier niet louter om ‘high-profile’-attacks gaat. Verzoeker wijst erop dat Islamitische Staat (hierna: IS) tot op vandaag met de regelmaat van de klok aanslagen pleegt in Jalalabad. Verder benadrukt verzoeker dat het onderzoek voor de aangevoerde COI Focus

werd afgerond op 31 maart 2017, terwijl men ruim 6 maanden verder is zodat verwerende partij zich niet op voldoende actuele informatie beroept.

Daarnaast poneert verzoeker dat het actueel uiterst gevaarlijk is voor hem om zijn geboortedorp of zelfs Jalalabad ook effectief te bereiken. De veiligheid op de enige weg die van Kabul naar Jalalabad leidt is er bovendien merkbaar op achteruit gegaan, iets waar de COI Focus van 9 juni 2017 nog geen rekening mee heeft gehouden. Verzoeker stelt dat het geweten is dat de veel gebruikte Kabul-Jalalabad Highway, ondanks de toegenomen overheidsaanwezigheid, frequent het doelwit wordt van aanvallen en kidnappings.

Voorts wijst verzoeker erop dat de veiligheidssituatie in Afghanistan er op achteruit is gegaan en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is.

Tenslotte wijst verzoeker er op dat ook de humanitaire gevolgen in rekening moeten worden genomen. Hij stelt dat Jalalabad uit zijn voegen barst, met alle gevolgen van dien. Het gebied rond Jalalabad is volgens verzoeker immers het gebied bij uitstek, waar veel terugkeerders uit Pakistan terecht komen (deze worden momenteel massaal, vaak gedwongen, terug over de grens gezet), deze aantallen zwellen in zo'n sterke mate aan, dat dit het volledige weefsel van de provincie op de helling brengt.

Verzoeker haalt verder ook aan dat het voor terugkeerders naar Afghanistan allerm minst gemakkelijk is om te integreren en te voorzien in hun basisbehoeften. Hij wijst erop dat de vluchtelingenkampen rond Jalalabad beheerst worden door oud-taliban militanten, die zich bij IS aangesloten hebben. De situatie voor terugkeerders is volgens verzoeker het afgelopen jaar aanzienlijk achteruit gegaan. Er zijn namelijk onvoldoende middelen voor hen om een menswaardig leven te leiden en ze komen er in de meest erbarmelijke situaties terecht.

Samenvattend besluit verzoeker dat hij afkomstig is uit één van de meest gewelddadige provincies uit Afghanistan. Naast het reële risico dat de gewone burger het slachtoffer wordt van het algemeen gewapende conflict in geheel Afghanistan overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) Vreemdelingenwet, is tevens het risico op mensonwaardige behandelingen in de zin van artikel 48/4, §2, b) Vreemdelingenwet, hoog. De broodnodige humanitaire hulp blijft immers heel beperkt. Een uiterst gebrekkige veiligheidssituatie waarbij het risico bestaat om slachtoffer te worden van gewapend geweld en bomaanslagen. Er is geen enkele garantie voor de veiligheid in en rond Jalalabad. In de beoordeling van de veiligheidssituatie moet steeds de veiligheid vooropstaan, vooreerst op het vlak van het veilig kunnen bereiken van Jalalabad, vervolgens op het vlak van de reële mogelijkheid om er daadwerkelijk een beschermd en veilig leven te leiden. De vrees dat de terugtrekking van de buitenlandse troepen en het recent opduiken van IS zal omslaan in een burgeroorlog, vindt steun in de huidige veiligheidssituatie, die allerm minst stabiel te noemen is. Er zijn in zowel de Afghaanse stad Jalalabad en omliggende gebieden op geregelde basis veiligheidsincidenten. Bij deze incidenten vallen slachtoffers onder de burgers en de buitenlanders. Verzoeker meent dat om deze redenen hem minstens het subsidiair beschermingsstatuut overeenkomstig artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet moet worden toegekend.

2.2. Nieuwe elementen

2.2.1. Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift volgende stukken toe ter ondersteuning van zijn beroep:

- stuk 3: UNHCR Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan, UNHCR, 19 april 2016;
- stuk 4: Aljazeera, ISIL claims deadly TV station attack in Jalalabad, 17 mei 2017;
- stuk 5: Human Rights Watch, World Report 2017 - Afghanistan, 12 januari 2017;
- stuk 6: "General Security Situation in Afghanistan and Events in Kabul", European Country of Origin Information Network, 3 augustus 2017;
- stuk 7: The diplomat, "Next stop Jalalabad: traveling on one of the world's most dangerous roads", 13 december 2015;
- stuk 8: Tolonews, "Insurgents Threaten Key Kabul-Jalalabad Highway: Local officials say", 27 november 2015;
- stuk 9: ISW, The Taliban Resurgent: threats to Afghanistan's security, maart 2015;
- stuk 10: Xinhuanet, Two civilians killed, seven others injured in separate incidents in eastern Afghanistan, 14 juli 2017;
- stuk 11: NYTimes, The next refugee crisis: Afghanistan, 22 oktober 2015;
- stuk 12: EASO, Report on security situation (general security situation; actors in the conflict; recent trends; state protection; security in the provinces, november 2016, pp. 112-113;

- stuk 13: AAN, Resettling nearly half a million Afghans in Nangarhar: The consequences of the mass return of refugees, 12 mei 2017;
- stuk 14: IRIN, Updated: Afghanistan now a 'continual emergency', as war drives record numbers from their homes, geconsulteerd op 18/08/2017;
- stuk 15: Algemene vergadering VN, Report by the UN Secretary General on security situation and political developments (political developments; security situation; regional cooperation between states; human rights situation; humanitarian assistance; counter-narcotics; 3 maart 2017;
- stuk 16: UWF.EDU, Society and norms, family and family life, geconsulteerd op: 17 oktober 2017;
- stuk 17: UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), Beyond Proof, Credibility Assessment in EU Asylum Systems : Full Report, May 2013.

2.2.2. Op 10 januari 2019 maakt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over volgende recente informatie over Afghanistan:

- stuk 18: New York Times, U.S. to Withdraw About 7,000 Troops From Afghanistan, Officials Say, 20 december 2018;
- stuk 19: CSB Monitor, Is it safe for Europe to force Afghan migrants to return home?, 31 december 2018;
- stuk 20: NRC, Zeker vijftien doden bij aanvallen Talibaan in Afghanistan, 1 januari 2019;
- stuk 21: Tolo News, Surkh Rod Residents Concerned About Growing Insecurity, 24 februari 2018;
- stuk 22: EASO, Afghanistan Security Situation - Update, mei 2018, p. 113;
- stuk 23: Boston Globe, Gunmen kill four civilians in mosque in Afghanistan, 24 juli 2018;
- stuk 24: CGVS, COI Focus, Veiligheidssituatie in Jalalabad, 20 februari 2018;
- stuk 25: Al Jazeera, 15 killed as gunmen storm government building in Jalalabad, 31 juli 2018;
- stuk 26: Al Jazeera, Afghanistan: Gunmen attack Jalalabad education building, 11 juli 2018;
- stuk 27: The Star, Suicide bomber kills 19 in second Afghanistan attack targeting Taliban fighters, 17 juni 2018;
- stuk 28: Al Jazeera, Afghanistan: Gunmen storm Jalalabad medical building, 28 juli 2018;
- stuk 29: The New York Times, Rare Attack on Cricket Match in Afghanistan Kills at Least 8, 19 mei 2018;
- stuk 30: BBC, Save the Children offices attacked in Jalalabad, Afghanistan, 24 January 2018;
- stuk 31: United Nations, Security Council Press Statement on Terrorist Attack in Jalalabad, Afghanistan, 2 juli 2018;
- stuk 32: Pajhwok, Jalalabad dwellers feel insecure after blast in highly protected area, 2 juli 2018;
- stuk 33: RadioFreeEurope RadioLiberty, At least 12 Killed in Jalalabad Suicide Bombing Claimed By IS, 10 juli 2018.

2.2.3. Op 17 januari 2019 maakt de verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over met volgende recente informatie over Afghanistan:

- UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-seekers from Afghanistan, 30 augustus 2018;
- EASO COI Report: Afghanistan – Security Situation, december 2017;
- EASO COI Report: Afghanistan – Security Situation, mei 2018;
- EASO Country Guidance. Afghanistan. Guidance note and common analysis, juni 2018;
- Cedoca, COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad van 20 februari 2018.

2.2.4. Op 7 mei 2019 maakt de verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over met volgende recente informatie over Afghanistan:

- Kaart UNOCHA Nangarhar province: Surkhrod district;
- Cedoca, COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad, Behsud en Surkhrod van 18 maart 2019;
- UNOCHA Afghanistan: Nangarhar Conflict update van 2 mei 2019;
- het antwoord van de Finse Immigratiedienst van 30 april 2019 op een vraag over de districten Surkhrod, Behsud en Jalalabad.

2.2.5. Op 9 augustus 2019 maakt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over, met volgende recente informatie:

- EASO COI Report: Afghanistan – Security Situation, juni 2019;

- EASO Country Guidance. Afghanistan. Guidance note and common analysis, juni 2019;
- Algemeen ambtsbericht Nederland van maart 2019;
- UK Home Office, Country policy and information note, Afghanistan: Security and Humanitarian Situation, van juli 2019;
- ACCORD, Austrian Centre for country of origin and asylum research and documentation, Featured topic on Afghanistan: overview of security in Afghanistan, van 27 juni 2019;
- Cedoca, COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad, Behsud en Surkhrod (addendum) van 6 augustus 2019;
- Ad-hoc request: First-instance decisions issued to Afghan applicants in the EU+, van augustus 2019;
- Gegevens CGVS beschermingsgraad Afghaanse verzoekers, 2015-2019.

2.2.6. Op 13 augustus 2019 maakt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over, met volgende recente informatie over Afghanistan:

- stuk 34: EASO Country Guidance: Afghanistan, juni 2019;
- stuk 35: EASO, Afghanistan Security Situation, Country of Origin Information Report, juni 2019;
- stuk 36: VERKOOYEN, L., 'Analyse EASO-rapport Afghanistan', Update, 2019 nr. 23, 3-7;
- stuk 37: UNAMA, Protection of civilians in armed conflict (annual report 2018), februari 2019;
- stuk 38: UNGA Security Council, The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security, 14 juni 2019;
- stuk 39: Institute for Economics and Peace, Global Peace Index 2019, juni 2019;
- stuk 40: BBC, Afghanistan war: Child used in suicide attack, 12 juli 2019;
- stuk 41: The New York Times Magazine, Afghan War Casualty Report, June 7-13, 13 juni 2019;
- stuk 42: VOA News, Islamic State Bomber Kills 9 in Eastern Afghanistan, 13 juni 2019;
- stuk 43: VOA News, At Least 10 People Killed in Afghanistan Attacks, 6 april 2019;
- stuk 44: KFGO, At least 16 killed in bomb, gun attack in eastern Afghanistan, 6 maart 2019;
- stuk 45: The New York Times, Suicide Bombing at University Kills 10 as Violence Surges in Afghanistan, 19 juli 2019;
- stuk 46: UNAMA, Midyear update on the protection of civilians in armed conflict: 1 January to 30 June 2019, 30 juli 2019;
- stuk 47: BBC, Afghanistan war: UN says more civilians killed by allies than insurgents, 30 juli 2019;
- stuk 48: De Standaard: Zeker twintig doden bij aanslag in Kaboel na aftrap verkiezingen Afghanistan, 29 juli 2019;
- stuk 49: VRT NWS, Bus rijdt op bembom in Afghanistan: zeker 30 doden, 31 juli 2019;
- stuk 50: The New York Times, As U.S. Nears a Pullout Deal, Afghan Army Is on the Defensive, 12 augustus 2019;
- stuk 51: UNAMA, UN reminds parties of their responsibility to protect civilians – civilian casualty rates spike in July, 3 augustus 2019;
- stuk 52: Al Jazeera, Deadly suicide attack targets Kabul police station, 7 augustus 2019.

2.3. Juridisch kader voor het onderzoek van de gegrondheid van het beroep

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij

gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

2.4.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

2.4.2. De kern van verzoekers vluchtrelaas kan als volgt worden samengevat. Verzoeker heeft de Afghaanse nationaliteit en is een Pashtoun, geboren in het dorp Qala Now, district Surkhrod, gelegen in de provincie Nangarhar. Kort na zijn geboorte verhuisde verzoeker naar het dorp Chak Noori, gelegen in hetzelfde district Surkhrod, waar hij sindsdien steeds heeft gewoond. De broer van verzoeker woonde en werkte in Kabul, achtereenvolgens als tolk voor het ministerie van binnenlandse zaken, vervolgens had hij zijn eigen aannemersbedrijf waarbij hij werkte aan een bouwproject voor een school in de provincie Parwan alsook aan de constructie van een zendmast voor Etisalat in de provincie Laghman. Daarna startte zijn broer als manager bij een ander aannemersbedrijf. Tijdens het project voor Etisalat werkte verzoeker gedurende zes maanden voor zijn broer, vanuit zijn huis in Chak Noori. Hij betaalde de arbeiders van zijn broer uit en leverde in de stad Jalalabad rapporten af aan Etisalat over de vooruitgang van het werk. De broer van verzoeker werd op een gegeven moment door de taliban bedreigd in brieven en tekstberichten. Ook verzoeker en zijn andere broers werden door de taliban bedreigd via een brief. Op een gegeven moment werd verzoeker gevolgd door onbekende personen. Naar aanleiding van dit laatste incident vluchtte verzoeker uit Afghanistan, alsook zijn twee broers.

2.4.3. Verzoeker heeft ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming een aantal documenten voorgelegd (AD CGVS, stuk 17, map met ‘documenten’).

De Raad stelt vast dat de voorgelegde taskara's, de lidkaart van zijn boksclub in de stad Jalalabad, de foto's en de enveloppe waarin de documenten werden toegezonden, verzoekers identiteit en herkomst bewijzen die niet worden betwist. Het diploma van zijn broer, de tolkenkaarten van zijn broer en de toelating voor de oprichting van een bedrijf van zijn broer, bewijzen de werkzaamheden van zijn broer die evenmin worden betwist. Evenwel, staven deze documenten op zich de voorgehouden vervolgingsfeiten niet.

Wat betreft de originele dreigbrief en de schermafbeelding van een sms-bericht op de mobiele telefoon die verzoeker voorlegt, merkt de Raad op dat louter schriftelijke bedreigingen niet volstaan om aannemelijk te maken dat er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat verzoeker zal worden blootgesteld aan vervolging door de taliban bij terugkeer naar zijn land van herkomst. Een nader onderzoek van zijn verklaringen is daarvoor nodig.

Daarnaast stelt de Raad vast dat de bewijswaarde van de dreigbrief en het sms-bericht beperkt zijn. Uit de verklaringen van verzoeker blijkt immers dat het sms-bericht naar zijn broer werd gestuurd en dat zijn vader dit bericht vervolgens naar verzoeker heeft verstuurd (AD CGVS, stuk 7, gehoorverslag, p. 10). Bovendien legt verzoeker enkel een schermafbeelding voor. Dit alles maakt dat de herkomst en authenticiteit van het sms-bericht en de omstandigheden waarin het werd opgesteld niet meer kunnen

worden nagegaan, dat fabricatie en manipulatie niet kan worden uitgesloten en het bericht door om het even wie en om het even waar en wanneer kan zijn opgemaakt.

Wat betreft de originele dreigbrief, wijst de Raad erop dat in zoverre Afghaanse documenten worden voorgelegd, uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten (kunnen) worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die uitgaan van de overheid als voor documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat (AD CGVS, stuk 18, map met 'landeninformatie').

Hoewel verzoeker zich heeft ingespannen om documentaire bewijzen voor te leggen, moet de Raad vaststellen dat, gelet op hun beperkte inhoud en bewijswaarde, de voormelde documenten in deze stand van zaken niet voldoende zijn om een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van verzoeker voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van zijn vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

2.4.4. Na lezing van het administratief dossier, in het bijzonder verzoekers verklaringen zoals weergegeven in het gehoorverslag, stelt de Raad het volgende vast.

- Ten eerste zijn verzoekers verklaringen over de bedreigingen aan het adres van zijn broer bijzonder vaag en weinig aannemelijk, zoals terdege wordt vastgesteld in de bestreden beslissing.

Aangezien de bedreigingen aan het adres van zijn broer behoren tot de kern van verzoekers vluchtrelaas en aan de grondslag liggen van zijn vlucht uit Afghanistan, mag inderdaad redelijkerwijze worden verwacht dat verzoeker hierover meer gedetailleerde verklaringen kan afleggen. Waar verzoeker zijn onwetendheid hierover tracht te verklaren door te wijzen op de Afghaanse cultuur en de ongeschreven hiërarchische regels in een Afghaans gezin waardoor uit respect niet naar dergelijke zaken wordt gevraagd, beperkt hij zich tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Uit de door verzoeker in het eerste middel geciteerde informatie blijkt alvast niet dat zulke regels onverkort blijven gelden in crisissituaties, met name waar bedreigingen tegen gezinsleden worden geuit door de taliban.

Uit verzoekers verklaringen blijkt bovendien dat zijn broer, samen met zijn vader, zou hebben beslist dat het beter was dat verzoeker Afghanistan verliet. Indien zulke belangrijke beslissing ten aanzien van hem werd genomen, dan mag worden verwacht dat verzoeker zich nader zou hebben geïnformeerd over de elementen die zulke vlucht uit zijn land noodzakelijk maken, minstens bij zijn vader met wie hij voorhoudt meer contact te hebben. Dat hij pas tijdens het gehoor de mogelijkheid overweegt om zijn vader te contacteren voor meer informatie over de bedreigingen aan het adres van zijn broer, die een essentieel onderdeel uitmaken van het vluchtrelaas, is weinig overtuigend.

Waar verzoeker nog betoogt dat hij als eerste het land ontvluchtte omdat hij nergens bescherming kon vinden terwijl zijn broer steeds "veilig" kon verblijven op zijn werk, herhaalt hij in wezen zijn eerdere verklaringen afgelegd op het CGVS, hetgeen niet van aard is om de hierboven vermelde motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten. Het argument dat zijn broer steeds 'veilig' op het werk kon verblijven, neemt niet weg dat het weinig aannemelijk is dat iemand die met de dood wordt bedreigd geen enkele actie onderneemt om zijn veiligheid te verhogen en eerst wacht tot hij op zijn werk alles afgerond heeft. Bij gebrek aan meer concrete argumenten slaagt verzoeker er niet in om de relevante motieven van de bestreden beslissing in een ander daglicht te stellen of te weerleggen.

- Ten tweede blijkt uit verzoekers verklaringen dat zijn betrokkenheid bij de werkzaamheden van zijn broer zeer beperkt is en bovendien zijn verzoekers verklaringen over zijn werkzaamheden voor zijn broer vaag.

In dit kader verwijst verzoeker naar de UNHCR 'Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan' van 19 april 2016. Hij meent dat hij een risico op vervolging door de taliban loopt omdat hij omwille van zijn werkzaamheden voor Etisalat, hoe kort ook, kan worden aanzien als iemand die de Afghaanse regering of de internationale gemeenschap steunt.

De richtlijnen stellen onmiskenbaar dat het loutere gegeven dat een verzoeker onder een risicoprofiel valt, niet volstaat om als vluchteling te worden erkend, maar dat rekening moet worden gehouden met de persoonlijke en concrete omstandigheden van de betrokken verzoeker ("*UNHCR considers that individuals falling in one or more of the risk profiles outlined in this Section may be in need of international refugee protection, depending on the individual circumstances of the case.*", p. 37).

Het risico moet individueel en dus *in concreto* aannemelijk worden gemaakt.

Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat rekening is gehouden met de concrete en individuele omstandigheden van verzoekers werkzaamheden voor zijn broer.

Met zijn summier betoog doet verzoeker niets meer dan kenbaar maken dat hij het niet eens is met de beoordeling door de verwerende partij, zonder evenwel de onjuistheid van de motieven in de bestreden beslissing aan te tonen. Verzoeker maakt dan ook niet *in concreto* aannemelijk dat hij persoonlijk, gelet op zijn zeer beperkte werkzaamheden voor zijn broer, waarover hij dan ook nog eens vaag is, dreigt te worden gevisieerd of vervolgd door de taliban.

- Ten derde zijn verzoekers verklaringen over zijn achtervolging weinig aannemelijk en tegenstrijdig, hetgeen op pertinente wijze in de bestreden beslissing wordt vastgesteld.

Verzoeker volhardt in het betoog dat hij wel degelijk een vrees had om buiten te komen maar dit betoog doet geen afbreuk aan de terechte vaststelling in de bestreden beslissing dat het juist daarom maar weinig aannemelijk is dat verzoeker alleen en te voet naar Qala Now trok louter om dadels te halen. Deze vaststelling klemt des te meer nu uit de tegenstrijdige verklaringen van verzoeker blijkt dat hij niet kon aangeven waarom deze dadels zo belangrijk zijn, wie ze meebracht en waar ze vandaan kwamen. Verzoeker tracht heden aan bepaalde aspecten van deze tegenstrijdige verklaringen te remediëren, maar hij toont hiermee nog steeds niet aan waarom deze dadels zo belangrijk zouden zijn dat hij na weken ondergedoken te leven buiten zou komen om deze dadels op te halen. Tenslotte stelt verzoeker nog dat hij formeel is dat de achtervolgers zich aan de andere kant van de rivier bevonden, dat deze 20 meter breed is en dat hij daardoor kon ontsnappen. Dit betoog doet geen afbreuk aan de terechte bevinding in de bestreden beslissing dat het weinig aannemelijk is dat een achtervolging, in het bijzonder een achtervolging zoals door verzoeker beschreven, hem doet besluiten om een land te verlaten waar hij gelukkig was en een goed leven had.

2.4.5. De bevindingen en vaststellingen van de verwerende partij over verzoekers verklaringen vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent en correct. Verzoeker slaagt er niet om deze bevindingen en vaststellingen aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, te verklaren of te weerleggen. Deze bevindingen en vaststellingen worden dan ook overgenomen door de Raad.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat de verklaringen van verzoeker bij het CGVS dermate vaag, beperkt en incoherent zijn dat er geen geloof aan kan worden gehecht.

De voorgelegde documenten, die zoals besproken enkel een beperkte inhoud en bewijswaarde hebben en op zich niet volstaan om een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken, worden aldus niet aangevuld door voldoende samenhangende, volledige en aannemelijke verklaringen.

Het geheel aan documenten, objectieve landeninformatie en verzoekers verklaringen in acht genomen en bekeken in hun onderlinge samenhang, treedt de Raad de verwerende partij bij in het standpunt dat aan verzoekers vluchtrelaas over bedreigingen door de taliban geen geloof kan worden gehecht.

2.4.6. Wat betreft verzoekers bewering in het tweede middel dat hij als jongeman “*of potential fighting age*” een risicoprofiel bezit, wordt erop gewezen dat in de door hem geciteerde richtlijnen van UNHCR zelf wordt opgemerkt dat dergelijke vrees *in concreto* aannemelijk moet worden gemaakt (“*Depending on the specific circumstances of the case (...)*”). Verzoeker moet de door hem aangevoerde vrees voor vervolging dus *in concreto* aannemelijk maken en een verwijzing naar louter algemene informatie die geen betrekking heeft op zijn persoon volstaat hiertoe geenszins. Te dezen haalt verzoeker, naast de hierboven aangehaalde problemen die hem ertoe hebben genoopt Afghanistan te verlaten – die door de Raad evenwel niet geloofwaardig worden bevonden – geen concrete, recente, geloofwaardig en ernstige, aan zijn profiel gelinkte problemen aan.

2.4.7. De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden, zoals bepaald in artikel 48/6, §4 van de Vreemdelingenwet.

Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

2.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.5.1. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van

wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Uit dit artikel volgt dat verzoeker, opdat hij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” moet lopen. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

2.5.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven en zijn voorgehouden risicoprofiel als jongeman van ‘fighting age’, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij dit risico op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) Vreemdelingenwet niet aannemelijk maakt.

Voorts wordt vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op doodstraf en executie, noch op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat hij specifiek wordt gevisieerd. Verzoeker maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.5.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. De Raad herinnert eraan dat deze wetsbepaling de omzetting vormt van artikel 15, sub c van richtlijn 2011/95/EU en een bepaling is waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM) en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28).

Er moet bijgevolg tevens rekening worden gehouden met het gestelde in het arrest ‘Elgafaji’ waar het Hof van de Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) een onderscheid maakt tussen twee situaties:

- de situatie waar “er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen” (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, § 30); en

- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het Hof van Justitie heeft gepreciseerd dat “hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming” (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39).

In de eerste hypothese is er sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te

nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De mate van het willekeurig geweld is dermate hoog dat elke burger die zich op het grondgebied bevindt, erdoor wordt geraakt. Wanneer aldus wordt vastgesteld dat een burger afkomstig is uit dergelijk land of gebied, moet worden aangenomen dat hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon wanneer hij terugkeert naar het betrokken land of het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar, zonder dat het nodig is om eveneens over te gaan tot een onderzoek naar andere persoonlijke omstandigheden (RvV (AV) 20 november 2017, nr. 195.228).

De tweede hypothese betreft situaties waar er willekeurig geweld bestaat - dit is geweld dat de personen onder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden gevisieerd - maar waar de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid in het betrokken land of het betrokken gebied een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat in zulke situatie rekening moet worden gehouden met de eventuele persoonlijke omstandigheden van de verzoeker die voor hem het risico, verbonden aan het willekeurig geweld, verhogen.

2.5.4. Het Hof van Justitie heeft in het arrest Elgafaji verder geoordeeld dat, conform artikel 4, lid 1 van richtlijn 2011/95/EU, bij de individuele beoordeling van het verzoek om subsidiaire bescherming rekening wordt gehouden met de geografische omvang van de situatie van het willekeurig geweld en de bestemming van de verzoeker wanneer hij naar het land van herkomst terugkeert, zoals uit artikel 8, lid 1 van richtlijn 2011/95/EU blijkt (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 40).

Artikel 48/5, §3 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 8, lid 1 van richtlijn 2011/95/EU. Daarin wordt uitdrukkelijk gesteld dat er geen behoefte aan bescherming bestaat indien de verzoeker in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees heeft voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade loopt, of indien hij er toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade en indien hij op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land, en redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt.

Uit een samenlezing van de artikelen 48/4, § 2, c) en 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet vloeit voort dat een beoordeling van de veiligheidssituatie in het licht van artikel 15, sub c) van de richtlijn 2011/95/EU mag plaats hebben ten aanzien van de regio van bestemming in het land van herkomst om het risico bij terugkeer correct te kunnen inschatten.

2.5.5. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het zuiden, het zuidoosten en het oosten van Afghanistan. Zo zijn er een aantal provincies die te kampen hebben met een voortdurende en open strijd tussen anti-regeringselementen (hierna: AGE's) en de Afgaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. In deze provincies is er sprake van aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van grondoffensieven, luchtbombardementen, aanslagen met "*improvised explosive devices*" (hierna: IED's), e.d. In deze provincies vallen er veel burgerslachtoffers en dwingt het geweld de burgers om hun woonplaats te ontvluchten. In andere provincies is er geen aanhoudende en open strijd maar vinden wel regelmatig veiligheidsincidenten plaats, waarbij de omvang en intensiteit van het geweld lager ligt dan in de provincies waar openlijk wordt gevochten.

Tevens is de veiligheidssituatie in de steden anders dan de veiligheidssituatie op het platteland gelet op de verschillen in typologie en omvang van geweld tussen het platteland en de steden.

Verschillen in veiligheidssituatie blijken tenslotte ook uit de visueel weergave ervan in de 'conflict severity' map van UNOCHA. Op basis van drie indicatoren (veiligheidsincidenten, burgerslachtoffers en conflict-gerelateerde interne verplaatsingen) onderscheidt UNOCHA voor elke provincie en per district vijf categorieën naargelang de ernst van het conflict (UNOCHA, Afghanistan: Humanitarian Needs Overview 2019, 6 december 2018, p. 2, waarnaar wordt verwezen in de COI Focus van 18 maart 2019).

Een evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan op basis van de stukken uit het rechtsplegingsdossier, leidt dan ook tot de vaststelling dat het geweldsniveau, de omvang van het willekeurig geweld en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend zijn.

Bijgevolg kan een loutere verwijzing naar een Afghaanse nationaliteit niet volstaan.

De focus moet worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (*in casu* de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) Vreemdelingenwet.

2.5.6. Verzoeker verklaart afkomstig te zijn van de provincie Nangarhar, hetgeen door de verwerende partij niet wordt betwist.

2.5.7. Het Europees Ondersteuningsbureau voor Asielzaken (hierna: EASO) heeft over Afghanistan reeds twee ‘*guidance notes*’ uitgebracht. In deze ‘*guidance notes*’ wordt de veiligheidssituatie in Afghanistan op basis van objectieve landeninformatie beoordeeld. EASO hanteert daarbij een algemene benadering op provinciaal niveau (EASO *Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis*, juni 2019, p. 85). De veiligheidssituatie wordt per provincie geanalyseerd en de nood aan subsidiaire bescherming wordt per provincie beoordeeld in het licht van artikel 15, *sub c)* van richtlijn 2011/95/EU.

In de eerste “*Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis*”, van juni 2018, waarbij de periode van januari 2017 tot maart 2018 als algemene referentieperiode werd genomen, deelde EASO de provincie Nangarhar in bij de gebieden waar de mate van het willekeurig geweld zo hoog is dat slechts minimale individuele elementen worden vereist om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar die provincie een reëel risico loopt op een ernstige en individuele bedreiging van zijn leven of persoon (p.87: “*Territories where the level of indiscriminate violence in the province reaches such a high level that minimal individual elements are required to show substantial grounds for believing that a civilian, returned to the province, would face a real risk of serious harm in the meaning of Article 15(c) QD (i.e. serious and individual threat to a civilian’s life or person).*”).

EASO nuanceerde hierbij dat in veel provincies de ernst van het conflict en het geweldsniveau verschilt van district tot district. De regio van herkomst, met name het district of de stad, van de verzoeker vormt volgens EASO een belangrijk element dat moet worden meegewogen in de individuele beoordeling (EASO, “*Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis*”, juni 2018, p. 24 en 76).

In de tweede en meer recente “*Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis*”, van juni 2019, waarbij de periode van 1 januari 2018 tot 28 februari 2019 als algemene referentieperiode geldt, kwalificeerde EASO de provincie Nangarhar, met uitzondering van de stad Jalalabad, als een gebied waar de mate van willekeurig geweld zodanig hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger, wanneer deze terugkeert naar deze provincie, louter op basis van zijn aanwezigheid op het grondgebied van deze provincie een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid (p. 110: “*that the degree of indiscriminate violence reaches such a high level in Nangarhar, except the capital city of Jalalabad, that substantial grounds are shown for believing that a civilian, returned to the province, would, solely on account of his or her presence on the territory of the province, face a real risk of being subject to the serious threat referred to in Article 15(c) QD.*”).

Specifiek voor de stad Jalalabad besluit EASO dat het willekeurig geweld een hoog niveau bereikt zodat een mindere mate aan individuele elementen is vereist om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid, evenwel een ‘loutere aanwezigheid’ in het gebied zou niet voldoende zijn om een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 15 (c) van de richtlijn 2011/95/EU vast te stellen (p. 110: “*In the city of Jalalabad, indiscriminate violence reaches a high level, and, accordingly, a lower level of individual elements is required to show substantial grounds for believing that a civilian, returned to the territory, would face a real risk of serious harm within the meaning of Article 15(c) QD; however, ‘mere presence’ in the area would not be sufficient to establish a real risk of serious harm under Article 15(c) QD.*”).

Waar EASO in juni 2018 de provincie Nangarhar nog beschouwde als een gebied waar de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat slechts minimale individuele elementen worden vereist om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar die provincie, een reëel risico zou lopen op een ernstige en individuele bedreiging van zijn leven of persoon, oordeelt EASO thans dat de provincie Nangarhar een gebied is waar de mate van willekeurig geweld zodanig hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger, wanneer deze terugkeert naar deze provincie, louter op

basis van zijn aanwezigheid op het grondgebied van deze provincie een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid.

EASO voorziet evenwel in een uitzondering voor de stad Jalalabad, waar het willekeurig geweld een hoog niveau bereikt zodat een mindere mate aan individuele elementen (*'a lower level of individual elements'*) is vereist om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid.

2.5.8. In haar aanvullende nota van 9 augustus 2019 en ter terechtzitting onderschrijft de verwerende partij *"in principe"* een analyse van de veiligheidssituatie op provinciaal niveau. Zij beaamt verder dat bovenstaande beoordeling door EASO van de provincie Nangarhar *"grotendeels"* strookt met haar beoordeling van de veiligheidssituatie in Nangarhar, die als *"één van de meest gewelddadige provincies in Afghanistan"* geldt en waar de situatie als *"zeer precair"* wordt bestempeld.

Evenwel meent de verwerende partij dat een provinciale benadering van de veiligheidssituatie in Afghanistan voor een beperkt aantal districten en provincies onvoldoende nauwkeurig is rekening houdend met de reële veiligheidssituatie.

De verwerende partij komt voor wat betreft de districten Surkhrod en Behsud, die behoren tot de provincie Nangarhar, tot een ander besluit dan wat wordt gesteld in de laatste EASO guidance note. Hoewel zij nagenoeg dezelfde landeninformatie als EASO gebruikt, stelt zij een meer gedetailleerde analyse te hebben gemaakt waarbij zij oordeelt dat er actueel in deze twee districten van de provincie Nangarhar geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar deze districten louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zou lopen.

2.5.9. De Raad herinnert er aan dat de verwerende partij, na onderzoek van de concrete actuele situatie in de herkomstlanden op basis van objectieve landeninformatie, in volledige onafhankelijkheid een beleid bepaalt dat betrekking heeft op de algemene veiligheidssituatie van burgers in deze herkomstlanden. De verwerende partij beschikt in het kader van dit landenbeleid dan ook over een zekere beoordelingsruimte.

In haar aanvullende nota van 9 augustus 2019 zet verwerende partij uiteen dat de EASO guidance note van juni 2019 *"een bijkomend analytisch kader [biedt] dat lidstaten kunnen gebruiken ter ondersteuning van hun beleid"*. Verwerende partij wijst er tevens terecht op dat de EASO guidance note van juni 2019, zoals elk ander beleidsadvies afkomstig van derden, niet bindend is. Dit wordt ook uitdrukkelijk vermeld in de guidance note zelf (*"The country guidance, developed by the Member States and published by EASO, is not binding."*, EASO Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis, juni 2019, p. 9). De Raad merkt hierbij op dat de EASO guidance notes bovendien enkel een momentopname betreffen en lidstaten niet ontslaan van hun verplichting om over te gaan tot een *ex nunc* beoordeling.

Dit alles neemt niet weg dat van EU-lidstaten, zonder afbreuk te doen aan hun beslissingsbevoegdheid in individuele beschermingsverzoeken, verwacht mag worden dat zij rekening houden met een EASO guidance note wanneer zij beschermingsverzoeken behandelen en dit in het kader van een EU harmonisatie. EASO guidance notes vormen immers een instrument van praktische samenwerking tussen EU-lidstaten en dit in het kader van de doelstellingen van het Gemeenschappelijk Europees Asielstelsel (hierna: GEAS), met name de ondersteuning van het onderzoek van verzoeken om internationale bescherming en de bevordering van convergentie in de besluitvormingspraktijken en asielbeslissingen doorheen de EU-lidstaten. Deze EASO guidance notes worden opgesteld door een netwerk waar senior beleidsambtenaren van alle lidstaten in betrokken zijn en dat wordt gecoördineerd door EASO. Dit netwerk kreeg de taak om op basis van gemeenschappelijke landeninformatie een gezamenlijke beoordeling en een gezamenlijke interpretatie van de situatie in de herkomstlanden uit te voeren in het licht van de relevante bepalingen van het EU asielacquis (EASO Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis, juni 2019, p. 9, met verwijzing in voetnoot 1 naar de JBZ-Raadsconclusies van 21 april 2016, doc. nr. 8065/16, p. 10-12).

De EASO guidance note van juni 2019 vormt de weerslag van de gezamenlijke beoordeling van de situatie in Afghanistan door de senior beleidsambtenaren van de EU-lidstaten en werd goedgekeurd door de raad van bestuur van EASO, dat bestaat uit de operationele hoofden van de asieldiensten in de

lidstaten, of hun vertegenwoordigers. Hieruit blijkt dat verwerende partij betrokken was in het totstandkomingsproces van deze EASO guidance note.

In haar aanvullende nota van 9 augustus 2019 benadrukt de verwerende partij “veel waarde” aan de guidance note te hechten, die tot stand is gekomen na een complex proces waarbij werd overgegaan tot een gezamenlijke, gedetailleerde beoordeling door EU-lidstaten van de Afghaanse internationale beschermingsnoden en gezamenlijke kwalificatie van de veiligheidssituatie op basis van de objectieve landeninformatie. De verwerende partij ondersteunt en onderschrijft ook ten eerste het doel van de guidance note, dit is het beoordelen van de beschermingsverzoeken van Afghanen op uniforme wijze en het bevorderen van convergentie van beleid tussen EU-lidstaten.

Gelet op de beoordelingsruimte waarover zij beschikt, wordt niet betwist dat de verwerende partij een ander standpunt kan innemen dan de voormelde niet-bindende EASO guidance note. Evenwel, gelet op de doelstellingen van GEAS, die niet alleen de verwerende partij ook maar ook de Raad onderschrijft, mag van de verwerende partij worden verwacht dat zij afdoende en pertinente elementen aanreikt die onderbouwen waarom *in casu* kan worden afgeweken van de beoordeling in de EASO guidance note.

2.5.10. De Raad stelt vast dat EASO de mate van willekeurig geweld in elke provincie van Afghanistan beoordeelt op basis van zes indicatoren. Eén van deze indicatoren is de geografische spreiding van het geweld binnen de provincie waarbij EASO in het bijzonder verwijst naar informatie op districtsniveau die getrokken kan worden uit de ‘conflict severity map’ van UNOCHA (EASO *Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis*, juni 2019, p. 85-86).

EASO heeft, rekening houdend met de geografische spreiding van het geweld binnen de provincie Nangarhar, geoordeeld dat voor heel de provincie Nangarhar, met uitzondering van de stad Jalalabad, de mate van willekeurig geweld aldaar zodanig hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger, wanneer deze terugkeert naar de provincie Nangarhar, louter op basis van zijn aanwezigheid op het grondgebied van de provincie een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid.

In andere woorden, volgens EASO is de mate van het willekeurig geweld dermate hoog dat elke burger die zich op het grondgebied van de provincie Nangarhar bevindt, erdoor zou worden geraakt.

Dit betekent dat, indien wordt vastgesteld dat een burger afkomstig is uit de provincie Nangarhar, met uitzondering van de stad Jalalabad, er wordt aangenomen dat hij een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon wanneer hij terugkeert naar deze provincie, louter door zijn aanwezigheid aldaar, zonder dat het nodig zou zijn om eveneens over te gaan tot een onderzoek naar andere persoonlijke omstandigheden of individuele elementen (EASO “*Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis*”, juni 2019, p. 82-83: “*In this category, ‘mere presence’ would exceptionally be considered sufficient and no further individual elements would need to be substantiated.*”).

Gelet op wat voorafgaat en met inachtneming van alle landeninformatie die door de partijen wordt voorgelegd, kan de Raad zich aansluiten bij de beoordeling van EASO over de mate van het willekeurig geweld in de provincie Nangarhar. De Raad meent aldus dat, in beginsel, de mate van willekeurig geweld, dat het gewapende conflict in deze provincie kenmerkt, zodanig hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger, wanneer deze terugkeert naar de provincie Nangarhar, louter op basis van zijn aanwezigheid op het grondgebied van deze provincie een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid.

Evenwel wijst de Raad erop dat EASO, met verwijzing naar artikel 10 van richtlijn 2013/32/EU, zelf benadrukt dat de guidance note van juni 2019 de EU-lidstaten niet vrijstelt van de verplichting om elk beschermingsverzoek op individuele, objectieve en onpartijdige wijze te onderzoeken. Elke beslissing moet verder gebaseerd zijn op de individuele omstandigheden van de verzoeker en de situatie in Afghanistan, in het bijzonder de regio van bestemming, zoals deze bestaat op het moment van de beslissing volgens nauwkeurige en actuele landeninformatie verzameld uit verschillende bronnen.

2.5.11. Hoewel verzoeker in zijn verzoekschrift voorhoudt steeds geleefd te hebben in het dorp Qala Now, blijkt uit zijn verklaringen dat verzoeker kort na zijn geboorte is verhuisd naar het dorp Chak Noori waar hij heel zijn leven heeft geleefd (AD CGVS, stuk 7, gehoorverslag, p. 6). Tijdens de terechtzitting van 14 mei 2019 bevestigt verzoeker afkomstig te zijn van het dorp Chak Noori, gelegen in het district

Surkhrod van de provincie Nangarhar, hetgeen door de verwerende partij niet wordt betwist. Het dorp Chak Noori moet *in casu* dan ook worden beschouwd als verzoekers regio van herkomst en bestemming.

Volgens de beschikbare landeninformatie is er een agglomeratie omheen de kernstad Jalalabad ontstaan. Daarbij zijn bepaalde delen van het district Surkhrod opgegaan in een verstedelijkt gebied en maken bepaalde dorpen uit het district Surkhrod deel uit van een ruimere stadsregio.

Uit de kaarten in het rechtsplegingsdossier blijkt duidelijk dat dit ook geldt voor het dorp van verzoeker, Chak Noori, dat op minder dan een kilometer van de stad Jalalabad is gelegen (AD CGVS, stuk 18, map met 'landeninformatie', nr. 1, OCHA 'Nangarhar Province: Surkhrod District: reference map'; nr. 2, OCHA 'Nangarhar Province: Behsud District: reference map'; COI Focus 'Afghanistan – Veiligheidssituatie in Jalalabad, Behsud en Surkhrod' van 18 maart 2019, p. 7-8, kaart USAID 'Jalalabad Metropolitan Region' en kaart GIRA kaart 'Jalalabad City Region, Regional Context').

Verzoekers familie woont nog steeds in dit dorp dat verzoeker in 2015 heeft verlaten. Verzoeker heeft middelbare school gelopen in de stad Jalalabad, hij volgde daar een Engelse taal cursus, was daar lid van een bokscub, zijn vader had daar een winkel in auto-onderdelen en verzoeker leverde in de stad Jalalabad rapporten af aan Etisalat (AD CGVS, stuk 7, gehoorverslag, p. 6, 12, 19, 20, 24 en stuk 17, map met 'landeninformatie').

De Raad leest in de landeninformatie dat de veiligheidssituatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Alle provinciale hoofdplaatsen, inclusief de stad Jalalabad, en de belangrijkste bevolkingscentra staan onder controle van de Afghaanse overheid. Steden kennen een betere infrastructuur, dienstverlening en mogelijkheden tot levensonderhoud. In de stad Jalalabad is de controle van de veiligheid van de stad tevens overgedragen aan het Afghaanse leger.

Gelet op wat voorafgaat, blijkt dat niet ernstig betwist kan worden dat het dorp waarin verzoeker het merendeel van zijn leven heeft doorgebracht in werkelijkheid en *de facto* een deel is geworden van de agglomeratie rond de stad Jalalabad.

In dit opzicht volgt de Raad de analyse zoals voorgesteld door EASO en overweegt hij dat de veiligheidssituatie in de stad Jalalabad en, gezien de beschikbare landeninformatie, bij uitbreiding ook de veiligheidssituatie in de agglomeratie errond, zich onderscheidt van deze in de rest van de provincie Nangarhar. De Raad hecht hierbij in het bijzonder belang aan de omstandigheid dat het niet betwist is dat dit gebied onder controle is door de Afghaanse overheden en veiligheidsdiensten.

Alles in acht genomen oordeelt de Raad dat de mate van het willekeurig geweld in verzoekers regio van herkomst heden niet een dermate hoog niveau bereikt dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken regio, louter door zijn aanwezigheid op het grondgebied aldaar, een reëel risico loopt om een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon te ondergaan. Wel stelt de Raad vast dat de mate van het willekeurig geweld in verzoekers regio van herkomst hoog blijft. Bijgevolg is een mindere mate aan individuele elementen vereist om aan te nemen dat een burger er een reëel risico zou lopen om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.5.12. Verzoeker verwijst in zijn derde middel van het verzoekschrift en in zijn aanvullende nota's naar informatie die ofwel betrekking heeft op de veiligheidssituatie in Afghanistan en in de provincie Nangarhar in het algemeen ofwel betrekking heeft op andere provincies in Afghanistan, zoals Kabul, om aan te tonen dat de situatie in Afghanistan zeer precair is en dat het geweld blijft stijgen. Verzoeker haalt aan dat volgens het EASO Country of Origin Information Report "Afghanistan. Security Situation" van juni 2019 de taliban 55% van het district Surkhrod onder controle heeft, hij verwijst naar een tabel uit het EASO rapport inzake veiligheidssituatie in Afghanistan van november 2016 en wijst erop dat het district Surkhrod zich in de op één na zwaarste categorie (van in totaal vijf) bevindt op een kaart van OCHA die de intensiteit van het conflict weergeeft op basis van het aantal veiligheidsincidenten, burgerslachtoffers en conflict-gerelateerde verplaatsingen.

Zoals reeds vastgesteld, blijkt uit de voorgelegde landeninformatie genoegzaam dat het dorp van verzoeker, hoewel *de iure* in het district Surkhrod gelegen, *de facto* een deel is geworden van de agglomeratie rond de stad Jalalabad. Er moet dan ook rekening worden gehouden met de specifieke situatie in de agglomeratie rond de stad Jalalabad.

De Raad herhaalt dat hij zich aansluit bij de beoordeling van EASO in de "Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis" van EASO van juni 2019 over de mate van het

willekeurig geweld in de provincie Nangarhar en in de stad Jalalabad. De Raad volgt dan ook de analyse van EASO dat de veiligheidssituatie in de stad Jalalabad zich onderscheidt van deze in de rest van de provincie Nangarhar en is van oordeel, gelet op de beschikbare landeninformatie, dat dit evenzeer geldt voor de dorpen rond de stad Jalalabad die *de facto* een deel zijn geworden van de agglomeratie rond de stad Jalalabad, en dit ongeacht het district waarin deze dorpen gelegen zijn. De Raad benadrukt hierbij nogmaals dat hij in het bijzonder belang hecht aan de omstandigheid dat de stad Jalalabad en de agglomeratie errond onder controle zijn van de Afghaanse autoriteiten.

Mede in acht genomen wat hoger reeds werd vastgesteld, meent de Raad dan ook dat uit de loutere omstandigheid dat het dorp waarvan verzoeker afkomstig is, gelegen is in het district Surkhrod niet kan worden besloten dat er daar sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er actueel zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon.

Het betoog van verzoeker in zijn verzoekschrift laat niet toe anders te oordelen. Dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds 2015 verslechterd is, wordt niet betwist. De door verzoeker bijgebrachte informatie is evenwel slechts dienstig in zoverre deze betrekking heeft op zijn specifieke regio van herkomst in de agglomeratie rond de stad Jalalabad. Bijkomend stelt de Raad vast dat in zoverre de informatie betrekking heeft op verzoekers regio van herkomst deze geen afbreuk doet aan de hierboven gemaakte beoordeling van de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst nu deze informatie in dezelfde lijn ligt, hetzij verouderd is.

Voorts maakt verzoeker met zijn algemene, theoretische betoog over de humanitaire gevolgen die het gewapend conflict met zich meebrengt in de provincie Nangarhar en de precaire situatie van terugkeerders, niet aannemelijk dat hij bij een terugkeer naar zijn regio van herkomst met socio-economische moeilijkheden riskeert te worden geconfronteerd die een zodanig niveau van hardheid bereiken dat deze omstandigheden gelijkstaan met een mensonwaardige behandeling. In het dossier van verzoeker zijn er alvast geen elementen aanwezig die een dergelijke situatie in zijn hoofde suggereren. Verzoeker verklaarde tijdens zijn gehoor en ook tijdens de terechtzitting dat zijn familie nog steeds in het dorp Chak Noori in het district Surkhrod woont (AD CGVS, stuk 7, gehoorverslag, p. 20). Bijgevolg acht de Raad het aannemelijk dat verzoeker bij terugkeer naar zijn familie in zijn basisnoden, zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, zal kunnen voorzien. Er is geen enkele aanwijzing dat verzoeker in een vluchtelingenkamp zou terecht komen noch wordt aannemelijk gemaakt dat verzoeker, gelet op zijn familiaal netwerk in het district, niet zal kunnen herintegreeren in de Afghaanse samenleving.

Waar verzoeker nog beschouwingen uiteenzet over de evolutie in Afghanistan na het vertrek van de Amerikaanse troepen, wijst de Raad erop dat hij de veiligheidssituatie actueel moet beoordelen en zich hierbij niet kan baseren op hypothesen.

De Raad besluit dat verzoeker geen concrete elementen aanbrengt die kunnen leiden tot een andere oordeelsvorming dan dat er actueel in zijn regio van herkomst geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.5.13. Bijgevolg wordt onderzocht of verzoeker zich in de tweede hypothese bevindt. Deze hypothese betreft situaties waar er willekeurig geweld bestaat – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden gevisieerd – maar waar de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid in het betrokken land of het betrokken gebied een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat in zulke situatie rekening moet worden gehouden met de eventuele persoonlijke omstandigheden van de verzoeker die voor hem het risico, verbonden aan het willekeurig geweld, verhogen.

Het Hof van Justitie heeft de aard van de “persoonlijke omstandigheden”, die bij deze tweede hypothese in overweging kunnen worden genomen, niet gepreciseerd. Niettemin kunnen deze omstandigheden, in het licht van het beginsel van autonomie van begrippen, zoals bevestigd door het Hof, alsook in het licht van de noodzaak aan een uitlegging die nuttig effect geeft aan de wet, niet van dezelfde aard zijn als de elementen die aan bod komen in het kader van een beoordeling van de vervolgingsvrees in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of het reëel risico in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De persoonlijke omstandigheden van de verzoeker in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet zijn dus omstandigheden die tot gevolg hebben dat hij, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld, en dit zelfs wanneer het geweld hem niet meer dan een ander persoon specifiek viseert.

Dit kan, bijvoorbeeld, het geval zijn wanneer een verhoogde kwetsbaarheid, een verscherpte lokale vatbaarheid of een precaire socio-economische situatie tot gevolg heeft dat een verzoeker een groter risico loopt dan andere burgers op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld.

De vraag die rijst is of verzoeker “*het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden*” door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in zijn dorp Chak Noori, gelegen in de agglomeratie van de stad Jalalabad in de provincie Nangarhar, rekening houdend met de mate van dit geweld. Anders gezegd, kan verzoeker persoonlijke omstandigheden invoeren die in zijn geval de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in zijn regio van herkomst dermate verhogen dat – hoewel de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid in deze regio een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon – er niettemin moet worden aangenomen dat zulk reëel risico voor verzoeker bestaat.

Zoals reeds gesteld, oordeelt de Raad, alle elementen in acht genomen, dat het willekeurig geweld in verzoekers regio van herkomst een hoog niveau bereikt zodat een mindere mate aan individuele elementen is vereist om aan te nemen dat een burger bij terugkeer aldaar een reëel risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

In casu brengt verzoeker geen dergelijke minimale elementen bij. Evenmin blijkt uit de stukken van het rechtsplegingsdossier dat de persoonlijke omstandigheden van verzoeker van die aard zijn dat hij een groter risico loopt dan andere burgers in zijn herkomstregio binnen de agglomeratie rond de stad Jalalabad op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld aldaar.

2.5.14. Verzoeker argumenteert dat het uiterst gevaarlijk is om zijn geboortedorp te bereiken omdat de veel gebruikte Kabul-Jalalabad autosnelweg frequent het doelwit is van aanvallen en ontvoeringen door AGE's. Verzoeker baseert zijn argumentatie echter op verouderde landeninformatie uit 2015. Uit de meest recente informatie, aangebracht door de verwerende partij, blijkt duidelijk dat deze snelweg van het hoogste belang is voor de Afghaanse overheden die regelmatig veiligheidsoperaties uitvoeren en een zekere mate van controle hebben. Tussen de periode van 1 februari 2018 tot 31 januari 2019 zijn er door CEDOCA geen meldingen teruggevonden van illegale controleposten van AGE's op deze snelweg. Verder kan in de COI Focus van 18 maart 2019 worden gelezen: “*Tijdens een Skypegesprek op 11 januari 2018 van Cedoca met een onafhankelijke consultant die in 2016 en 2017 regelmatig tussen Jalalabad en Kabul reisde, blijkt dat deze onafhankelijke consultant in 2017 weinig merkte van illegale controleposten. Hij geeft aan dat in 2016 wel sprake was van dergelijke illegale controleposten en dan vooral in de provincie Laghman.*” Verzoeker brengt geen meer recente en objectieve informatie bij die deze vaststelling weerleggen.

Verwijzend naar wat hierboven reeds werd besproken over deze snelweg en gelet op de meest recente informatie bijgebracht door de verwerende partij, meent de Raad dat verzoeker het dorp Chak Noori, waar hij leefde voor hij Afghanistan verliet, op relatief veilige wijze via deze snelweg kan bereiken.

2.5.15. Gelet op het voormelde, toont verzoeker niet aan dat er in zijn geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2.6. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS werd gehoord. Tijdens dit gehoor kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtoun machtig is.

De Raad stelt verder vast dat de verwerende partij zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over verzoekers land van herkomst en op alle dienstige stukken. Dat de verwerende partij niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.7. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

2.8. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig oktober tweeduizend negentien door de algemene vergadering van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die als volgt was samengesteld:

dhr. S. BODART,	eerste voorzitter,
dhr. G. DE BOECK,	voorzitter,
dhr. M. WILMOTTE,	kamervoorzitter,
mevr. M.C. GOETHALS,	kamervoorzitter,
mevr. A. VAN ISACKER,	rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. G. DE GUCHTENEERE,	rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. O. ROISIN,	rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. M. MAES,	rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. D. DE BRUYN,	rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. F. VAN ROOTEN,	rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. K. VERHEYDEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. BODART